

Поштована породицо,
Драги пријатељи,

У оваквим тренутцима тешко је наћи речи којима би смо могли најмилијима и најближима пружити утеху, а посебно, шта рећи о човеку о коме се доста тога зна.

Не желим да говорим о Чедомиру Мирковићу као књижевнику, есејисти, књижевном критичару и много тога још, јер о томе су говорили или ће говорити други.

Ја желим да говорим о Чедомиру, нашем Милановчанину, Чедомиру који је своје детињство и младост, кажу неки - своје најлепше године, провео у селу Неваде надомак Горњег Милановца и у самом Милановцу.

Основну школу и Гимназију завршио је у Горњем Милановцу, а онда, као и сви млади рођени у провинцији, одлази на даље школовање - на Филолошки факултет у Београду.

Али, никада није заборавио Неваде и Милановац, стално им се враћао, а ни они нису њега. Јер како би га и заборавили, када се о

сваком његовом кораку напред све знало а ми Милановчани са поносом смо говорили - да то је наш Чеда.

Као доказ да га нисмо заборавили и да смо ценили и ценимо његов рад и успех, јесте Златна плакета "Таковски устанак", која му је додељена баш за тај његов рад. Она је само још једно признање у низу признања и награда које су му и други доделили. И поред свих признања, из Чеда је зрачила скромност и једноставност, како само могу да имају људи који потичу из породица где се деца васпитавају у таквом духу.

Очекивали смо да ће и ове године бити са нама, на обележавању 190-те годишњице Другог српског устанка и Дана општине Горњи Милановац, али само неколико дана пре тог датума, стигла је вест о његовој болести, а ево и ова последња.

Почивај у миру наш драги Чедо!

Нека му је вечна слава и хвала!